

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 5243/13

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערערת: עמותת יד הרב הרצוג

נגד

המשיב: מנהל מס ערך מוסף ירושלים

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 10.04.2013 בע"מ 12863-11-10 שניתן על ידי כבוד
השופט ד' מינץ

תאריך הישיבה: ו' בחשון התשע"ה (30.10.2014)

בשם המערערת: עו"ד יוסי אלישע; עו"ד ד"ר בני קלדרון;
עו"ד עמיאל יצחק-הלוי; עו"ד שני מויאל

בשם המשיב: עו"ד ציפי קוינט-שילוני

פסק-דין

השופטת א' חיות:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט ד' מינץ)
אשר דחה את ערעורה של עמותת יד הרב הרצוג (להלן: העמותה) על החלטת המשיב
בהשגה נגד חיובה במס עסקאות שהוטל על עסקת מכר מקרקעין שאותה ביצעה.

רקע עובדתי

1. העמותה התאגדה שלא למטרת רווח והיא בעלת נכס מקרקעין הידוע כגוש
30164 חלקה 254 (להלן: המקרקעין). על חלק מהמקרקעין בנוי בניין בן ארבע קומות

(להלן: הנכס) המשמש את ישיבת "דעת חיים" (להלן: הישיבה) והחלק השני הוא מגרש פנוי (להלן: המגרש). בין המערערת ובין Beit Yehuda Vehana A.S.B.L. – תאגיד זר הרשום בלוקסמבורג (להלן: התאגיד הזר), נחתם ביום 14.2.2006 הסכם במסגרתו נמכרו לתאגיד הזר זכויות חכירה ל-999 שנים בנכס תמורת 5.5 מיליון דולר (להלן: העסקה הראשונה). כמו כן חתמה העמותה על הסכם עם מר סילבן דוויקו (להלן: דוויקו), יו"ר התאגיד הזר, לפיו הוענקו לו זכויות החכירה לדורות במגרש (להלן: העסקה השנייה) ושתי העסקאות יכוננו להלן: העסקאות). העמותה דיווחה על העסקאות לרשויות מיסוי מקרקעין אך סברה כי לא קמה בגינן חבות במס ערך מוסף ועל כן לא דיווחה עליה למשיב. המשיב סבר אחרת ועל כן הוציא לעמותה שומת מס עסקאות בסך של כשישה מליון ש"ח בגין שתי העסקאות. המשיב נימק את השומה בכך שהתאגיד הזר הוא "מוסד ללא כוונת רווח" (להלן: מלכ"ר) כהגדרתו בסעיף 1 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: החוק או חוק מע"מ) ועל כן, כך הוסיף וטען, יש לסווג את העסקה הראשונה כ"עסקת אקראי" בהתאם להגדרת מונח זה בחלופה השנייה שבסעיף 1 לחוק, לפיה תיחשב כ"עסקת אקראי" החייבת במס - "מכירת מקרקעין לעוסק בידי אדם שאין עיסוקו במכירת מקרקעין, וכן מכירת מקרקעין בידי אדם כאמור, למעט מכירת דירת מגורים, למלכ"ר או למוסד כספי". יצוין, כי לאחר רכישת הנכס אפשר התאגיד הזר את שהותה של הישיבה בנכס, תחילה ללא תמורה והחל מראשית שנת 2008 תמורת 100,000 דולר לשנה.

2. העמותה ערערה על החלטתו של המשיב לבית המשפט המחוזי וטענה כי אין לראות בתאגיד הזר מלכ"ר וכי אין לחייבה בתשלום מע"מ בגין מכירת הנכס. למען שלמות התמונה יצוין כי העמותה ערערה גם על השומה שהוצאה לה בגין העסקה השנייה אך לגבי שומה זו הסכים המשיב לקבל את עמדת המערערת והדיון בה התייתר.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורה של העמותה בקובעו כי לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהתאגיד הזר הוקם לכתחילה כתאגיד ללא כוונת רווח והדבר עולה בבירור מתקנון התאגיד, מתצהירו של דוויקו ומטענותיה של העמותה עצמה בכתב הערעור. בית המשפט דחה את טענת העמותה לפיה השאלה האם מדובר במלכ"ר צריכה להיבחן לפי סעיף 4 לחוק מע"מ שעניינו פעילות שמקיים המלכ"ר בישראל וקבע כי לצורך סיווג העסקה דנן יש להידרש להגדרת המונח "מלכ"ר" בסעיף 1 לחוק שאינו דורש כתנאי לתחולתו כי המלכ"ר יקיים פעילות בישראל. מכל מקום, כך הוסיף בית המשפט וקבע, טענה זו אין בה כדי להועיל לעמותה שכן התאגיד הזר במקרה דנן

מקיים "פעילות בישראל" ובמסמכי ההתאגדות שלו צוין בהקשר זה במפורש כי הוא הוקם על מנת לפעול בירושלים, לרבות לצורך רכישת זכויות במקרקעין והעמדתם לטובת ישיבות. בהקשר זה אף דחה בית המשפט את טענת העמותה כי רק מקום בו ניהול המלכ"ר נעשה בישראל ייחשב הדבר כקיום פעילות בישראל וזאת נוכח סעיף 15(ב) לחוק המע"מ שאינו מחייב כי הגוף המנהל את המלכ"ר יישב דווקא בישראל. בית המשפט המחוזי הוסיף ודחה את טענת העמותה כי המחוקק ביקש לחייב במס מוכר מקרקעין שאין עיסוקו במקרקעין רק כאשר הקונה חייב במס, וכך את ניסיונה להיבנות מסעיפים שונים בתקנון התאגיד הזר שאינם עונים לקריטריונים של מלכ"ר, לטענתה. עוד דחה בית המשפט את טענת העמותה כי יש לסווג את התאגיד הזר כ"עוסק" ולא כ"מלכ"ר" וקבע כי טענה זו נטענה לראשונה בסיכומים ומכל מקום אין לה נפקות לעניין חיוב העמותה במס בגין עסקת אקראי.

מכאן הערעור שבפנינו.

טענות הצדדים

4. העמותה טוענת כי חוק המע"מ הוא חוק טריטוריאלי ופירוש הרמוני של החוק וחקיקת המשנה שהוצאה מכוחו, מחייב כי פעילות בישראל של המלכ"ר תהווה חלק בלתי נפרד מתנאי החיוב במע"מ לפי החוק. לחלופין טוענת העמותה כי יש לקונה בהגדרת מלכ"ר שבסעיף 1 לחוק, וכי יש למלא אותה באופן שללא פעילות בישראל לא ייחשב גוף כמלכ"ר. עוד טוענת העמותה כי שגה בית המשפט קמא משקבע כי התאגיד הזר מקיים פעילות בישראל על בסיס האמור במסמכי ההתאגדות שלו, שכן לא די באמור בהם אלא נדרשת פעילות בפועל ומכל מקום במועד העברת הזכויות במקרקעין לא הייתה לתאגיד הזר פעילות בישראל. עוד מפנה העמותה לסעיף 15(ב) לחוק מע"מ ממנו עולה, לטענתה, כי מקום פעילותו של תאגיד ייקבע בראש וראשונה על פי המקום בו ממוקמים משרדיו והנהלתו ומוסיפה כי ניתן להגיע למסקנה זו גם על דרך ההיקש מסעיף 5 להסכם בין מדינת ישראל לבין הדוכסות הגדולה של לוקסמבורג בדבר מניעת מסי כפל ומניעת התחמקות ממסים בזיקה למסים על הכנסה ועל הון (להלן: האמנה למניעת כפל מס), המגדיר "מוסד קבע" - שלטענת המערערת מקביל למושג "פעילות" - כמקום עסקים קבוע. העמותה מוסיפה וטוענת כי בחינת סיווגו של תאגיד נגזרת ממהותו ומאפייניו ולא מן הכינוי שהוא מעניק לעצמו, ובחינה מהותית של תקנון התאגיד הזר מעלה כי מדובר בתאגיד שאינו עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך הגדרתו כמלכ"ר לצרכי חוק המע"מ וזאת גם בהתאם להוראות הפנימיות של המשיב. לשיטת העמותה בית המשפט המחוזי שגה כשיישב את ההוראות בתקנון התאגיד הזר

שאינן עולות בקנה אחד עם סיווגו כמלכ"ר, בדרך של החלת חזקת שוויון הדינים והפניה אל הוראות חוק העמותות, התש"ם-1980. לחלופין טוענת העמותה כי גם אם יש לראות בתאגיד הזר כמלכ"ר, יש לפרש את ההגדרה של "עסקת אקראי" בענייננו בצמצום ולא להחילה במקרה בו נמכרת זכות במקרקעין לתאגיד זר. העמותה מוסיפה וטוענת כי אישור השומה של המשיב יוצר מיסוי כפול של פעילות העמותה, שכן בתקופה בה נערכה העסקה בינה ובין התאגיד הזר היא התחייבה במס שכר בישראל בגין פעילותה השוטפת וחיוכה במע"מ בגין עסקת המקרקעין יוצר על כן כפל מס. עוד מוסיפה העמותה ומבקשת כי אם ערעורה יידחה ייקבע כי היא תהא זכאית לנכות את מס התשומות ששילמה לספקים ונותני שירותים בגין בניית הנכס בשנות ה-80 של המאה הקודמת.

5. המשיב סומך ידיו על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ומוסיף כי טענותיה של העמותה אינן מגלות עילה להתערבות בממצא העובדתי של בית המשפט קמא לפיו התאגיד הזר הוקם שלא למטרות רווח. עוד מוסיף המשיב כי פרשנות העמותה, לפיה אין לכלול בהגדרת מלכ"ר מי שאין לו פעילות בישראל, חוטאת ללשון חוק המע"מ ולתכליתו בציינו כי הוראות סעיפים 4 ו-60(א) לחוק מלמדות שהמקום בו מתנהלת הפעילות יש לו אמנם חשיבות אך לא לגבי עצם הגדרת התאגיד כמלכ"ר אלא לגבי החרגתו מחובת תשלום מס שכר ומחובת הרישום במע"מ. עוד טוען המשיב כי חוק המע"מ הוא אמנם חוק טריטוריאלי, אך מכירת מקרקעין בישראל נופלת באופן מובהק ברשת המס הטריטוריאלית ומיסויה עונה לתכלית שבבסיס חוק המע"מ. המשיב מוסיף וטוען כי מכל מקום, בענייננו, התאגיד הזר מקיים פעילות בישראל שכן העמדת מקרקעין לטובת ישיבות בישראל היא פעילות המתבצעת בישראל וזאת לפי כל החלופות בסעיף 15(ב) לחוק. עוד מבקש המשיב לדחות את טענת העמותה כי יש להקיש לענייננו מהוראות האמנה למניעת כפל מס והוא מפנה לסעיף 6 לאמנה הקובע כי פעילות של השכרת מקרקעין מקימה חבות במס. אשר לטענת העמותה כי בעת רכישת המקרקעין לא הייתה לתאגיד הזר פעילות בישראל, טוען המשיב כי רכישת המקרקעין הייתה השלב הראשון בהגשמת מטרותיו המוצהרות של התאגיד והוא מוסיף כי המבחנים שנקבעו בפסיקה בשאלת סיווגו של מלכ"ר - אליהם הפנתה העמותה - אינם רלוונטיים לענייננו שכן הם דנים בסעיף 58 לחוק המע"מ ובהבחנה בין מלכ"ר ל"עוסק". לגרסת המשיב, אם התאגיד הזר אינו עונה למבחנים אלו, כטענת העמותה, כי אז יש להגדירו כ"עוסק" ובמקרה כזה קמה החבות במע"מ לפי החלופה השנייה, רישא, להגדרת "עסקת אקראי" שבסעיף 1 לחוק. אשר לטענת העמותה כי המשיב לא התייחס לתאגיד הזר כמלכ"ר ולכן לא רשם אותו ככזה, טוען המשיב כי חובת הרישום היא על הנישום ומכל מקום הוא מציין כי נעשו ניסיונות חוזרים ונשנים לרשום את

התאגיד הזר אך ללא הצלחה. אשר לטענת העמותה בדבר כפל מס, טוען המשיב כי החלת חיוב במע"מ על מלכ"ר שמבצע עסקת אקראי במקרקעין היא הסדר שקבע המחוקק ולעניין זה אין הבדל בין המקרה דנן ובין כל מקרה אחר של עסקת אקראי במקרקעין המבוצעת בידי מלכ"ר. אשר לבקשתה לניכוי מס תשומות, מציין המשיב כי ככל שהעמותה תעמוד בדרישות סעיף 43א לחוק המע"מ, יתאפשר לה לנכות מס תשומות בגין הנכס.

6. בתשובתה טוענת העמותה כי עמדת המשיב מובילה למצב בו לעניין "עסקת אקראי" גוף יהווה מלכ"ר למרות שלא ייחשב ככזה לגבי יתר ההוראות בחוק המע"מ. עוד טוענת העמותה כי אופן הדיווח ותשלום המס שנקבע בתקנה 6ב לתקנות מס ערך מוסף, התשל"ו-1976 מעיד כי המחוקק לא התכוון לראות במכירה לקונה זר שאין לו פעילות בישראל "עסקת אקראי" החייבת במס. כמו כן טוענת העמותה כי משיקולי וודאות יש לראות כמלכ"ר רק גוף שהמתקשר עמו צריך היה לדעת שהוא מלכ"ר תוך מתן משקל רב לרישום במרשמי רשויות המס.

דיון והכרעה

7. דין הערעור להידחות.

סעיף 1 לחוק מע"מ כולל הגדרות שונות, ובהן הגדרה ל"עסקת אקראי", והחלופה הרלוונטית לענייננו הינה החלופה השנייה הקובעת כדלקמן:

"עסקת אקראי"

(1) ...

(2) מכירת מקרקעין לעוסק בידי אדם שאין עיסוקו במכירת מקרקעין, וכן מכירת מקרקעין בידי אדם כאמור, למעט מכירת דירת מגורים, למלכ"ר או למוסד כספי;

(3) ... [ההדגשות לא במקור]

העמותה אינה עוסקת במכירת מקרקעין ועל כך אין חולק. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לשאלת היותו של התאגיד הזר מלכ"ר כמובנו של מונח זה בחלופה השנייה המצוטטת לעיל. סעיף 1 לחוק מגדיר מלכ"ר, בין היתר, כ"חבר-בני-אדם, מואגד או לא מואגד, שאין עיסוקו לשם קבלת רווחים ושאינו מוסד כספי". בהקשר זה טוענת העמותה כי על דרך הפרשנות יש להחיל את ההגדרה שבסעיף 1 לחוק רק על גופים הפועלים בישראל ומוסיפה כי התאגיד הזר אינו מקיים פעילות בישראל. דין טענה זו להידחות. לשונו של סעיף 1 לחוק המע"מ ברורה והפרשנות המוצעת על ידי

העמותה לפיה יש לקרוא לתוך ההגדרה תנאי בדבר פעילות בישראל, אין לה כל אחיזה בו (השוו: ע"א 8569/06 מנהל מיסוי מקרקעין חיפה נ' פוליטי, פסקה 26 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) מ' נאור (28.5.2006)). מכל מקום, גם אם היה מקום לפרשנות כזו, אין בכך כדי להועיל לעמותה נוכח קביעתו העובדתית של בית המשפט המחוזי כי לתאגיד הזר פעילות בישראל. קביעה זו נתמכת, בין היתר, במטרות המוצהרות של התאגיד (סעיף 1)2 לתקנון ההתאגדות של התאגיד (מע/4) וסעיף 2(4) לתקנון זה) וכן בעובדה כי הלכה למעשה התאגיד הזר אכן פעל בהתאם למטרותיו המוצהרות - הוא רכש את הנכס בירושלים ומשכיר אותו לישיבה. מר דוויקו, יו"ר התאגיד הזר, אף אישר בחקירתו הנגדית כי פרט לכך אין ולא הייתה לתאגיד הזר פעילות אחרת כלשהי (פרוטוקול הדיון מיום 3.2.2013 בעמ' 5, שורות 18-25) והוא הוסיף באומרו:

זה בניין שרכשנו כדי לקבל את הסטודנטים של הישיבה. לפני הבניין הזה הם היו בבניין קטן אחר והמטרה של הישיבה הזאת הייתה ליצור תלמידים ברמה מאוד גבוהה וזאת הסיבה העיקרית שהחלטתי לעזור לו [לראש הישיבה] ... מאוד הצטערתי על כך והחלטתי לשפר את איכות החיים של אותם הצעירים שעבדו כל כך קשה שם. כשהבניין הזה הוכרז למכירה, החלטתי לבדי לרכוש אותו. (שם, בעמ' 6, שורות 12-18; וראו גם עדותו של הרב שלום ביטאן, שם, בעמ' 9-10)

הנה כי כן, ממצאי העובדה שקבע בית המשפט המחוזי בהקשר זה מבוססים ומעוגנים היטב בחומר הראיות ואין להתערב בהם.

8. טענה נוספת שהעלתה העמותה היא הטענה כי התאגיד הזר אינו עומד במבחן השני מתוך שישה מבחנים שנקבעו לבחינת סיווגו של גוף כמלכ"ר בע"א 767/87 עמותת בשערייך ירושלים נ' מנהל המכס והמע"מ, פ"ד מד(4) 800 (1990) (להלן: עניין בשערייך ירושלים), הקובע כי בחוקת הגוף הנבחן צריך להיות איסור על חלוקת רווחים. המערערת מפנה בהקשר זה לסעיף 41 לתקנון התאגיד הזר, הקובע כי בחיסול התאגיד או פירוקו יועבר הון התאגיד בהתאם להחלטת מועצת המנהלים ולסעיף 7 לתקנון זה הקובע כי חבר בתאגיד יוכל להחליט מי ימונה כחבר אחרי מותו. טענה זו דינה להידחות מכמה טעמים. ראשית - סעיף 41 לתקנון שאליו הפנתה העמותה אינו מתיר חלוקת רווחים. כל שנקבע בו הוא כי מועצת המנהלים של התאגיד תחליט לאן יועבר הון התאגיד עם חיסולו או פירוקו, ונוכח מטרותיו המוצהרות של התאגיד כמוסד ללא כוונת רווח חזקה על מועצת המנהלים כי החלטתה בעניין זה תהא תואמת את מטרותיו למשל על דרך של העברת ההון למוסד אחר ללא כוונת רווח. הסעיף הנוסף אליו הפנתה העמותה הוא סעיף 7 לתקנון העוסק במינוי חבר לתאגיד לאחר מותו של

חבר בו, ואיני רואה כיצד הוא נוגד את המבחן השני שנקבע בעניין בשערייך ירושלים. שנית - ההלכה שנפסקה בעניין בשערייך ירושלים ואושרה, בין היתר, בע"א 1919/10 מנהל המכס והמע"מ נ' עיריית אשקלון (27.9.2012) (להלן: עניין עיריית אשקלון) - התמקדה בהבחנה שבין מלכ"ר ל"עוסק" והקריטריונים שנקבעו בה נועדו לצורך הבחנה זו (לביקורת שנמתחה על קריטריונים אלה ראו: משה שקל "על האבחנה בין עוסק ומלכ"ר ועל הפרשנות התכליתית" מיסים כד/4, א-4 18-22 (2010) (להלן: שקל); אברהם וינרוט מיסוי מוסדות ללא כוונת רווח - מס הכנסה ומע"מ (תשנ"ב); וכן ראו בהקשר זה עניין עיריית אשקלון, פסקאות 12 ו-13 לחוות דעתה של המשנה לנשיא מ' נאור). שלישית, והוא עיקר - די בכך שמרבית הקריטריונים שנקבעו בעניין בשערייך ירושלים ייתמכו בסיווגו של גוף כמלכ"ר ואין הכרח כי כל הקריטריונים כולם יתקיימו על מנת לסווגו ככזה (ראו: עניין בשערייך ירושלים, בעמ' 808; שקל, בעמ' 6 ופסקי-הדין המחוזיים הנזכרים שם). במקרה דנן מכלול הראיות שהוצגו בפני בית המשפט קמא ובהן: תצהירו של מר דוויקו (סעיפים 2 ו-3, מש/1), חקירתם הנגדית של מר דוויקו ושל הרב שלום ביטאן (פרוטוקול מיום 3.2.2013, בעמ' 5 ובעמ' 9-10), תקנון החברה (הכותרת: הפתיח וסעיף 2 לתקנון), והסכם החכירה לדורות שכרתה המערערת עם התאגיד (מע/1), בו הוגדר התאגיד הזר כ"תאגיד ללא כוונת רווח הרשום בלוקסמבורג", הובילו את בית המשפט המחוזי אל המסקנה כי התאגיד הזר עונה לתנאי הקבוע בסעיף 1 וכי בפנינו תאגיד "שאינו עיסוקו לשם קבלת רווחים", וכי על כן ניתן לסווגו כמלכ"ר. קביעה זו בדין יסודה והטענה כי התאגיד הזר אינו עומד באחד המבחנים שנקבעו בעניין בשערייך ירושלים, אפילו ניתן היה לקבלה, אין בה כדי לשנות ממסקנה זו משכל מטרותיו ופעילותו של התאגיד להלכה וגם למעשה, מעידים כי הוא מוסד ללא כוונת רווח, שנועד כלשון התקנון "לקידום החינוך של סטודנטים יהודים בישיבות בירושלים (ישראל)".

9. המערערת הוסיפה וטענה כי יש לפרש את החלופה השנייה להגדרת "עסקת אקראי" בצמצום בכל הנוגע למלכ"רים וזאת נוכח העובדה כי "ברגיל הם אינם מבצעים מכירות מקרקעין בעלות אופי מסחרי אלא הוני". טענה זו אף היא דינה להידחות. החוק אינו דורש כתנאי להחלת הסעיף כי העסקה תהיה בעלת אופי מסחרי. המחוקק אף הבדיל מפורשות בין החלופה הראשונה להגדרת "עסקת אקראי" לפיה נדרש כי המכירה או השירות יהיו "בעלי אופי מסחרי" ובין החלופה השנייה להגדרת מונח זה שאינה כוללת דרישה כזו (ראו: ע"א 259/86 נגה נ' מנהל מס ערך מוסף, פ"ד מג(4) 148, 151-153 (1989)). המלומד פרופ' א' נמדר ביאר בהקשר זה כי:

"... החל משנת 1979, המחוקק נטש את ההגדרה המסורתית של "עסקת אקראי בעלת אופי מסחרי" לגבי עסקאות במקרקעין ואימץ במקומה הגדרה חדשה המבוססת על זהותו של הרוכש. חלופה (2) להגדרת "עסקת אקראי" מגדירה את המונח "עסקת אקראי" לגבי מקרקעין בצורה רחבה יותר מההוראה המקבילה לגבי טובין ... אין עסקת אקראי במקרקעין חייבת כיום להיות בעלת סממן מסחרי, וכל עסקה העונה על היסודות הטכניים של ההגדרה תיכלל בגדר "עסקת אקראי" ותחוייב במס" (אהרן נמדר מס ערך מוסף 79 (מהדורה חמישית, 2013) (להלן: נמדר)).

10. אשר לטענתה של העמותה כי חוייבה ב"כפל מס". טענה זו עלתה לראשונה בערעור ודי בכך על מנת לדחותה, אך גם לגופו של עניין אין לקבלה. ראשית, המערערת לא הניחה תשתית עובדתית מתאימה לביסוס הטענה ושנית, לשון החוק בעניין זה ברורה ואינה מסייגת גביית מע"מ בגין "עסקת אקראי" מקום שבו נגבה מע"מ בגין רכיב השכר (ראו לעניין זה: נמדר, בעמ' 85-86 וההפניות בהערת שוליים 162).

11. לבסוף - העמותה טענה לחלופין כי ככל שטענותיה יידחו יש לאפשר לה לנכות מס התשומות בגין עלויות בניית הנכס בשנות ה-80 של המאה הקודמת. בעניין זה רשמנו לפנינו את עמדת המשיב לפיה ככל שהמערערת תעמוד בדרישות סעיף 43א לחוק המע"מ יתאפשר לה לנכות את מס התשומות כאמור.

סיכומו של דבר, מן הטעמים המפורטים לעיל אציע לחבריי לדחות את הערעור ולחייב את העמותה לשאת בהוצאות המשיב בערעור בסך 30,000 ש"ח.

ש ו פ ט ת

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת א' חיות.

ניתן היום, כ"ד בחשון התשע"ה (17.11.2014).

שופט

שופט

שופטת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 13052430_V06.doc גק
מרכז מידע, טל' 077-2703333; אתר אינטרנט, www.court.gov.il